

บทสรุปของนิยายไตรภาคชุด ALL SOULS TRILOGY

THE BOOK OF LIFE

ลิขิตแห่งมนตรา

DEBORAH HARKNESS

นักเขียนนิยายขายดีของ New York Times

- กันยพฤษก์ แปล -

THE BOOK OF LIFE

ลิขิตแห่งมนตรา

เดอเบอราห์ ฮาร์กินเนส : เขียน

กัณยพฤษภ์ : แปล

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-615-673-8

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2560

Thai translation copyright © 2017 by Nation International Edutainment Public Company Limited
Copyright © Deborah Harkness, 2014

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Viking, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC, through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ฮาร์กินเนส, เดอเบอราห์.

ลิขิตแห่งมนตรา.

แปลมาจาก The Book of Life. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์ 2560.

808 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. กัณยพฤษภ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813

ISBN 978-616-615-673-8

เจ้าของผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา

สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

ที่ปรึกษาเครือเนชั่น สุทธิชัย หยุ่น

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร พนา จันทศิริโรจน์

ผู้อำนวยการกองบรรณาธิการ จิตกานต์ ธนาโอฬาร

บรรณาธิการเล่ม ธรรณ คิด้อยู่

ปก / วัสดุเล่ม วรเทพ เสริมระพีผลกุล

กราฟิก กฤษณา แก้วประเสริฐ กฤติญา บุญละคร

พิสูจน์อักษร พรวิมล สุพัฒน์กิจกุล

ฝ่ายการตลาด ปิ่นกมล รักระเภา สุภาพร แซ่ล่อ

ฝ่ายขาย ธนิกา พึ่งเจริญ มนต์ศรีณย์ พลใหม่ จารุวรรณ นาคบำรุง ภาคภูมิ ยืนดี ภาคพร เพชรดี

สำนักงาน เลขที่ 1858/123-124 อาคารอินเตอร์ลิงก์ ทาวเวอร์ ชั้น 29 ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
โทรศัพท์ 0-2338-3694-6 โทรสาร 0-2338-3986, www.twitter.com/Nation_Books, www.facebook.com/NationBooksFanPage

พิมพ์ที่ บริษัท ดับบลิวพีเอส (ประเทศไทย) จำกัด เลขที่ 167/5 หมู่ 4 ถนนบางนา-ตราด กม.29.5 ตำบลบางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ 10560 โทรศัพท์ 0-2313-4406-6 โทรสาร 0-2313-4445

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) อาคารอินเตอร์ลิงก์ ทาวเวอร์ ชั้น 19 เลขที่ 1858/87-90 ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260 โทรศัพท์ 0-2739-8222, 0-2739-8000 โทรสาร 0-2739-8356-9, www.se-ed.com

ราคา 495 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)
ถ้าหนังสือเล่มนี้หรือส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการฉีกย่อย ตัดลอก ใจความและวิธีการจัดทำ คำคมบนภาพหนังสือหรือบัตร การโฆษณา การฉีก หรือวิธีการใด ๆ หนึ่งโดยไม่ได้รับอนุญาต
หากพบเหตุการณ์หรือปัญหาเหล่านี้ กรุณาแจ้ง บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน) สามารถขอเปลี่ยนใหม่ได้จากร้านค้าต้นสังกัด หรือติดต่อสำนักพิมพ์ โทรศัพท์ 0-2338-3694-6

พี มีกายเนื้อไม่ชัดเจน ทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นมาให้เป็นรูปเป็นร่าง ได้มีเพียงความทรงจำและหัวใจที่ยังมีสติญาณผูกพัน ณ ยอดหอกลมบนปราสาทเซ็ป-ตัวรี เอมีลี แมทเธอร์ วางมือโปร่งแสงทาบทอที่ตอนนี้งำลังหวาดหวั่นขวัญแขวนอย่างหนัก

มันจะทำได้ง่ายกว่านี้ไหม? ที่เราต้องเฝ้าดู เฝ้ารอ และรับรู้ทุกอย่าง? เสียงพูดของเธอนั้นเหมือนกับร่างกายตอนนี้ คือแผ่วจางแทบจะไม่ได้ยิน

ไม่ง่ายหรอก เท่าที่พบมา ฟิลิปเป เดอ เคลอร์มองท์ ตอบกลับเสียงห้วน เขายืนชะเง้อมออยู่บนหอคอยช้างๆ เอมีลี กำลังสำรวจนิ้วมือโปร่งแสงของตัวเอง มีหลายอย่าง que ฟิลิปเปเกลียดชังชีวิตหลังความตาย มันทำให้เขาสัมผัสสืซาโบ ผู้เป็นมารยาของตัวเองไม่ได้ เขาไม่รู้รู้ส ไม่อาจได้กลิ่น อีกทั้งต้องเจ็บปวดกับความจริงที่เขาสูญเสียกลิ่นกล้ามเนื้อแข็งแรง จะไปหาญสู้ทำต่อยประลองฝีมือกับใครได้ สิ่งที่เขาชิงชังมากที่สุดเป็นอันดับแรกคือ สภาพไร้ตัวตนที่ไม่มีใครมองเห็น มันเตือนใจเขาเสมออยู่ตลอดเวลาว่าตัวเขานั้นช่างไร้สิ้นซึ่งความสำคัญใดๆ

เอมีลีหน้าเจื่อน แล้วฟิลิปเปถึงกับต้องสบตใส่ตัวเองเบาๆ ตั้งแต่เอมีลีตาย เขาก็ได้แม่แมดผู้นี้อยู่เป็นเพื่อนเคียงข้างเขาเสมอ และช่วยแบ่งคลายความโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงาไปจากใจเขาครั้งหนึ่ง แล้วเขากำลังคิดอะไรถึงได้สำรวจใส่เธอเหมือนเธอเป็นสาวใช้

บางทีมันคงจะง่ายกว่านี้ ถ้าพวกเขาไม่ต้องการเธออีกแล้ว ฟิลิปเปพูดกับเอมีลีด้วยน้ำเสียงอ่อนลง เขาอาจจะมีการสนทนามากกว่าที่เป็นฝีมือก่อน แต่เอมีลีเข้าใจธรรมชาติของความเป็นจริงในสถานการณ์ที่พวกเขาเป็นอยู่ สิ่งแม่แมดผู้นี้บอกมันขัดแย้งกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ฟิลิปเปเคยเชื่อเรื่องชีวิต

ห้องสมุดของครอบครัวเดอ เคลอร์มองท์อยู่ภายใต้แสงอ่อนริเอ่เรื่อง
ก่อนอรุณรุ่งที่สาดส่องเข้ามาอาบไล้ทุกสิ่งทุกอย่างในห้องให้ดู
นุ่มละมุนตา ทั้งขอบสันของหนังสือ โครงเส้นแข็งแรงของชั้นไม้ที่ตั้งเรียงราย
ไปตามรูปร่างห้อง รวมทั้งสีน้ำเงินและสีทองอบอุ่นของผืนพรมโอบอุ้ม
ล้วนดูผ้ามัวไม่คมชัด

แต่สิ่งที่ชัดมากไม่เคยพรางเลือนลงเลยคือ ความโมโหโกรธาของฉันทันทีและ
สามวันมาแล้วที่ฉันคิดว่าไม่มีอะไรจะมาแทนที่ความเศร้าเสียใจเพราะ
การจากไปของเอมิลีได้ แต่สามนาที่ที่พบหน้าบอลลิวินพิสุจน์ให้เห็นว่าฉันทัน
คิดผิด

“เข้ามา ไดอานา” บอลลิวินนั่งอยู่บนเก้าอี้ชาไวนาโรลา² ที่รูปร่างเหมือน
แท่นบัลลังก์ข้างหน้าต่างทรงสูง ผมสีแดงแกมทองเหมือนเปลวเพลิงของเข
ส่งประกายสะท้อนแสงไฟ ผมสีนี้ทำให้ฉันนึกถึงขนของออกัสตาซึ่งเป็น
นกอินทรีที่จักรพรรดิรูดอล์ฟทรงใช้ล่าสัตว์ในปราก มัดกล้ามของบอลลิวิน
ทุกตารางนิ้วเครียดเกร็งด้วยความโกรธเกรี้ยวและความแข็งแกร่งที่สะสม
มานาน

ฉันมองดูรอบห้อง ไม่ใช่แค่เราสองคนที่ถูกเรียกตัวมาพบบอลลิวิน
อย่างไม่มีทันได้เตรียมตัว คนที่นั่งรออยู่ข้างเตาผิงคือหญิงสาวรูปร่างบอบบาง
ผิวขาวเหมือนน้ำมัน ผมดำชี้แหลมทั้งหัว ดวงตาสีเทาเข้มและกลมโตมาก
แถมยังติดขนตาปลอมเป็นแพขนากอีกด้วย เธอสูดอากาศฟุดฟิดเหมือนได้
กลิ่นพายุกำลังมา

“วรีน” เมทริวเคยเตือนฉันไว้ก่อนแล้วเรื่องลูกสาวของฟิลิปเป่ที่ร้ายกาจ
น่ากลัวจนครอบครัวต้องขอร้องให้เขาหยุดสร้างพวกเธอ แต่ดูวรีนไม่เห็นจะ

ที่ฉีกปิดบนม้วนกระดาษเบียวเล็กน้อยเพราะฝีมือลวกหยาบ “เราพิจารณา
คำขอของนาย...อีกครั้ง และก็ปฏิเสธ...อีกครั้ง”

คำนั้น “เรา” ไขความลึกลับที่มีมานาน ตั้งแต่มีการลงชื่อยอมรับพันธสัญญา
และสภามนุษย์จัดตั้งขึ้นในศตวรรษที่สิบสอง จะมีเดอ เคลอร์มองท์คนหนึ่ง
ในแวมไพร์สามคนร่วมอยู่ในโต๊ะประชุมเสมอ จนบัดนี้ฉันก็ยังไม่รู้จักหน้าตา
ของคนคนนั้น...บอลลด์วิน นั่นเอง

“แวมไพร์เข้าไปยุ่งเกี่ยวความขัดแย้งระหว่างแม่มดกับพ่อมดก็แย่พอ
อยู่แล้ว” บอลลด์วินพูดต่อ “การขอให้ชดใช้การตายของเอมิลี แมทเธอร์นั้นก็
โง่มาก มาร์คัส แต่การลามต่อไปทำลายพันธสัญญานั้นมันอันตรายต่อโลกอย่าง
ให้อภัยไม่ได้”

“เกิดอะไรขึ้น?” แมทเธอรถาม เขาส่งตัวพีบีให้ฉันดูแล ถึงแม้สายตาสายจะบอก
ว่าไม่ปลื้มที่เห็นฉันมา

“มาร์คัสและก๊วนปฏิกิริยาเล็กๆ ของเขาร้องขอให้พันธสัญญาลิ้นสุดใน
เดือนเมษายน แล้วมาร์คัสก็ประกาศว่าครอบครัวบิชอปอยู่ภายใต้การอารักขา
โดยตรงของอัศวินแห่งลาซาร์ส เพราะเหตุนี้ถึงรวมถึงคุณะกราตาด้วย”

แมทเธอรมองมาร์คัสอย่างขุ่นเคือง ฉันไม่รู้ว่าจะจบกับลูกชายของแมทเธอร
ที่พยายามปกป้องครอบครัวของฉัน หรือจะดำเนินเขาตีที่โลกสลายเกินไป

“เดือนพฤษภาคม...อ้อ นายรู้ไหมที่เกิดอะไรขึ้นในเดือนพฤษภาคม”
บอลลด์วินพูด “มาร์คัสอธิบายการตายของเอมิลีว่าเป็นการกระทำคุกคาม
อันเป็นข้าศึกโดยสมาชิกของสภา ด้วยเจตนาที่จะยั่วให้เกิดความขัดแย้ง
ระหว่างมนุษยด้วยกัน เขาคิดว่าสภา อาจจะอยากพิจารณาคำขอของเขา
อีกครั้งเรื่องการเพิกถอนพันธสัญญาเพื่อแลกเปลี่ยนกับการสงบศึกกับอัศวิน
แห่งลาซาร์ส”

“คำขอนั้นมีเหตุผลทุกอย่างครบถ้วนแล้ว” มาร์คัสคลี่เปิดม้วนเอกสาร
และกราตาสายตาอ่านไล่ไปตามบรรทัด

II มทริวเหวียงค้อนเหล็กลงบนหัวเสาไม้ มันทุบลงไปเสียงดัง *ตูบ*
ฟังน่าพอใจและสะท้อนขึ้นไปตามท่อนแขนผ่านหัวไหล่และกระจาย
ไปทั่วร่าง เขายกค้อนขึ้นอีกครั้ง

“ผมไม่อยากเชื่อเลยว่าคุณต้องตอกเสาเป็นครั้งที่สาม” เฟอ์รันโดพูด
เสียงเนิบมาจากข้างหลัง “มันคงจะยังตั้งตรงแนวเมื่อคุณน้ำแข็งคราวหน้า
มาเยือน”

แมทริวพักงานที่ทำ ตังหัวค้อนบนพื้นและวางพักแขนบนปลายด้าม
ไม่มีเหงื่อ ไม่มีหอบหายใจ แต่หงุดหงิดที่ถูกขัดจังหวะ

“มีอะไร เฟอ์รันโด?”

“ผมได้ยินคุณกับบอลลด์วินคุยกันเมื่อคืน ไข้ไหม?” เขาตอบ

แมทริวคิดว่าเครื่องเจาะหลุมโดยไม่ตอบคำถาม

“ผมรู้ เขาบอกให้คุณอยู่ที่นี้และห้ามก่อเรื่อง...สำหรับตอนนี้” เฟอ์รันโด
พูดต่อ

แมทริวกดใบมีดคู่คมกริบลงบนพื้น มันจมลงไปในดินลึกกว่าปกติที่
มนุษย์ใช้เครื่องมือเดียวกันนี้ทำได้ เขาบิดเครื่องแล้วถอนขึ้นมา และหยิบ
เสาไม้ท่อนใหม่

“เถอะน่า *มัทเธอูส* การซ่อมรั้วให้ซาราห์ไม่ใช่วิธีใช้เวลาให้เป็นประโยชน์เลย”

“การใช้เวลาของผมให้ *เป็นประโยชน์ที่สุด*คือ หาตัวเบนจามินและกำจัด
ครอบครัวปีศาจร้ายให้สิ้นซากต่างหาก” แมทริวถืเสาไม้ทำรั้วยาวเจ็ดฟุตไว้
ในมือข้างเดียวอย่างสบายเหมือนมันหนักเท่าดินสอหนึ่งแท่งแล้วทิ้งปลาย
ข้างหนึ่งลงไปในดินร่วนซุย “แต่ผมกลับต้องมานั่งรอคำบัญชาจากบอลลด์วิน
ให้ทำในสิ่งที่ผมควรจะทำนานมาแล้ว”

ริมฝีปากเหนือแผลเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวใกล้หัวใจ “คุณไม่หนาวสักหน่อย”

“ทั้งหมดก็เพราะแวมไพร์” นิ้วฉันขยุ้มผมของเขาไว้แน่น แล้วเขาก็หัวเราะเบาๆ “แล้วตอนนี้คุณจะรักผม หรือแค่อยากได้อะไรมากกว่าผมล่ะ?”

สักพักต่อมา ฉันยกแขนชูขึ้นตรงหน้า บิดแขนไปมาได้แสงสีเงิน นึกกลางกับนิ้วนางข้างซ้ายต่างก็มีเส้นสีแต้มอยู่ เส้นหนึ่งสีเงินยวงเหมือนแสงจันทร์ กับอีกเส้นสีทองเหมือนดวงตะวัน ร่องรอยของใยแมงมุมสีอื่นค่อยๆ จางไปแล้ว เหลือแต่เงือนถักสีขาวไข่มุกที่ยังพอมองเห็นได้บนผิวเนื้อสีซีดบนข้อมือแต่ละข้าง

“คุณคิดว่าทั้งหมดนี้หมายถึงอะไรครับ?” ริมฝีปากของแมททิวกำลังได้ผมฉันอยู่ไปมาขณะที่นิ้วมือไลวนเป็นรูปเลขแปดกับวงกลมบนหัวไหล่

“คิดว่าคุณแต่งงานกับผู้หญิงที่มีรอยสัก...หรือใครสักคนที่มนุษย์ต่างดาวสิงร่างอยู่” ระหว่างที่ชีวิตใหม่ๆ ฝังรากในตัวฉัน ทั้งคอร์ราแล้วตอนนี้ก็ใยแมงมุมของวีเวอร์ ฉันเริ่มรู้สึกว้าวุ่นในตัวฉันแน่นและแออัดไปหมด

“ผมภูมิใจในตัวคุณจังเมื่อหัวค่ำ คุณคิดหาทางช่วยเกรซได้เร็วมาก”

“ฉันไม่ได้คิดเลยล่ะ พอเกรซกรีดร้องขึ้นมา มันไปกดปุ่มในตัวฉัน แล้วก็เกิดสัญญาณญาณลั่นๆ” ฉันบิดตัวหันหลังในอ้อมแขนเขา “เจ้ามังกรนั้นยังอยู่บนหลังฉันไหมคะ?”

“อยู่ครับ แกมส์เข้มข้นกว่าแต่ก่อนด้วย” มือของแมททิวเลื่อนมาโอบรอบเอวและจับตัวฉันหันหน้าไปหา “ทฤษฎีไหนที่จะเป็นเหตุผล?”

“ยังไม่มีค่ะ” คำตอบยังอยู่ไกลเกินเอื้อม ฉันรู้สึกได้ว่า...มันกำลังรอคอยฉันอยู่

“บางทีอาจจะเกี่ยวกับอำนาจเวทมนตร์ของคุณ ตอนนั้นมันแข็งแกร่งกว่าเดิมมาก” แมททิวยกมือฉันไปแนบปาก เขาคุดตัมกลืนภายในตัวฉันแล้วกดริมฝีปากแนบแน่นกับเส้นเลือด “คุณยังมีกลิ่นความสดใสนิรันดร์ร้อน

ฉ นเดินสะโหลสะเหลลงมาจากบันไดในเช้าวันต่อมา เพ็ญจิตจาก
การใช้พลังน้ำของแม่มดกับความฝันที่ชัดเจนเหมือนจริงตามมา
รังความซ้ำอีก

“บ้านเจียบจนน่ากลัวนะเมื่อคืนนี้” น้ำซาร่าที่ยืนอยู่หลังแท่นธรรมาสัน
โบราณกับสวมแว่นตาอ่านหนังสือคาไว้ตรงปลายจมูก ผมสีแดงยุ่งกระเซิง
รอบวงหน้า และตำราเวทมนตร์ของตระกูลบิชอปเปิดอยู่ตรงหน้าเธอ ภาพที่เห็น
ช่างเหมือนกันอย่างเหมาะเจาะกับค็อตตอน แมทเธอร์ ซึ่งเป็นบรรพบุรุษ
ผู้เคร่งศาสนาของเอมิลี

“เหอะคะ? หนูไม่ทันสังเกต” ฉนอ้าปากหา ลากนิ้วลูบรางไม้ใส่ดอก
ลาเวนเดอร์สดที่เพิ่งเก็บมาใหม่ๆ ประเดี๋ยวสมุนไพรวกนี้จะถูกมัดด้วยเชือก
และจับขึ้นไปห้อยหัวแขวนตากแห้งเรียงรายอยู่บนจันทน์ แมงมุมตัวหนึ่งกำลัง
พันใยสีเงินจากตัวมันถักทอข่ายใยที่ชักตึงเพื่อดักเหยื่อ

“เข้านี้หน้าคงงานยุ่งแน่เลย” ฉนเปลี่ยนเรื่องคุย ดอกกลมๆ ของมิลค์ทิสเซล
อยู่ในตะแกรงพร้อมจะผัดเมล็ดออกจากฝักที่มีขนปุยล้อมรอบ ซ่อดอกรูสีเหลือง
กับดอกพีเวอร์พีวที่มีเกสรกลมเหมือนเม็ดกระดุมผูกเชือกไว้แล้วพร้อมจะยก
ขึ้นไปแขวน น้ำซาร่าหาลากเครื่องอัดดอกไม้แห้งที่หนักมากออกมาเตรียมไว้ด้วย
และมีใบไม้รูปร่างยาวที่ให้กลิ่นหอมใส่อยู่ในถาดรอเข้าเครื่อง ซ่อดอกไม้สด
ที่เพิ่งเก็บมาใหม่วางอยู่ตรงเคาน์เตอร์ไม่รู้แน่ชัดว่าจะใช้มันทำอะไร

“มีงานต้องทำเยอะ” น้ำซาร่าหอบอก “ใครบางคนดูแลสวนให้ตอนเราไม่อยู่
แต่พวกเขาก็มีส่วนของตัวเองที่ต้องดูแล และเมล็ดพันธุ์พืชหน้าหนาวกับพืช
ฤดูใบไม้ผลิจะยังเพาะลงดินไม่ได้”

“ใครบางคน” ที่ไม่ปรากฏชื่อคงต้องมีหลายคนเมื่อดูจากสวนกว้างใหญ่

ฉันเกรงว่าจะเป็นข่าวร้ายค่ะ” ลูซี เมอร์ริเวอร์ ทำปากเบ้ด้วยสีหน้าเห็นอกเห็นใจ เธอเป็นหนึ่งในบรรณารักษ์ของห้องสมุดไบเนเค และเป็นคนที่ให้ความช่วยเหลือฉันมานานหลายปีทั้งในงานวิจัยของตนเอง และในหลายโอกาสเมื่อฉันพาศึกษามาขอใช้หนังสือหายากที่ห้องสมุดนี้ “ถ้าคุณต้องการดูต้นฉบับหมายเลข 408 ต้องเข้าไปดูในห้องส่วนตัวกับภัณฑารักษ์ค่ะ และมีเวลาจำกัดแค่สามสิบนาที พวกเขาจะไม่ยอมให้คุณยืมไปอ่านในห้องอ่านหนังสือค่ะ”

“สามสิบนาที? กับภัณฑารักษ์ด้วย?” ฉันตะลึงอึ้งไปเลยกับระเบียบข้อห้ามนี้ เพราะผลจากการใช้เวลาสิบเดือนที่ผ่านมาอยู่กับแมทธิวผู้ที่ไม่เคยใส่ใจกับกฎระเบียบข้อบังคับใดๆ ทั้งสิ้น “ฉันเป็นอาจารย์ของเอล ทำไมภัณฑารักษ์ต้องมานั่งคุมฉันด้วยล่ะคะ?”

“มันเป็นกฎที่ใช้กับทุกคนค่ะแม้แต่กับในคณะของเราเอง ข้อมูลทุกอย่างอยู่ในออนไลน์ทั้งหมดแล้วค่ะ” ลูซีเตือนความจำให้ฉันเข้าใจ

แต่ภาพในคอมพิวเตอร์ถึงจะมีความละเอียดคมชัดสูงขนาดไหนก็ให้ข้อมูลอย่างที่ผมต้องการไม่ได้ ฉันเห็นหนังสือข้อเขียนของวอยนิชครั้งสุดท้ายเมื่อปี 1590 ตอนนั้นแมทธิวขอมมาจากห้องสมุดของด็อกเตอร์ดีตต์ตัวไปเข้าเฝ้าพระเจ้ารพรรดิรูดอล์ฟในปราก เพื่อหวังจะสลับสับเปลี่ยนกับหนังสือแห่งชีวิต ซึ่งตอนนี้ข้อเขียนของวอยนิชตกมาเป็นสมบัติของห้องสมุดไบเนเคในชื่อรหัส MS 408 ฉันหวังให้มันเป็นแสงนำทางบอกฉันว่าเอ็ดเวิร์ด เคลลีย์ทำอะไรกับหน้าที่ขาดไปจากหนังสือแห่งชีวิต

ฉันค้นหาเบาะแสที่ซ่อนของมันตั้งแต่เราไปอยู่ในเมดิสัน หน้าหนึ่งมีรูปของสัตว์มีเกล็ดหางยาวกำลังหลังเลื้อยไต่ลงในภาชนะรูปร่างกลม อีกแผ่นหนึ่ง

I ลีซิงนั่น ครั้งสุดท้ายที่ฉันได้ยิน โทนเสียงสูงกว่านี้ และไม่ท่วมก้องกังวาน
อยู่ในลำคอ

ตาคุณนั่น สีนํ้าตาลทองมองผ่านม่านตาสีเขียวใบไม้แต่มีประกายทอง
แววต่ายังดูเป็นผู้ใหญ่กว่าอายุจริง

รอยยิ้ม มุมปากซ้ายยกสูงกว่ามุมปากด้านขวาเสมอ

“แจ็ก?” ฉันจุกก่อนสะอื้นตอนที่เอ่ยชื่อนั้นเมื่อหัวใจฉันบีบแน่น

สุนัขสีขาวหนักราวหนึ่งร้อยปอนด์ตะกุกปั่นจากที่นั่งด้านหลังแล้วกระโดด
ข้ามคั่นเกียร์ออกมาจากประตูรถที่เปิดอยู่ ขนยาวของมันปลิวไสวไปมา
ลื่นลื่นซมพุดแลบยาวออกมาจากปาก แจ็กคิดว่าปลอกคอมันไว้

“นั่ง โลเบโร” แจ็กขยี้ขนกระเซิงบนหัวเจ้าหมาตัวนั้น เผยให้เห็นลูกตา
สองข้างของมันเหมือนเม็ดกระดุมสีดำ มันมองเขาอย่างรักใคร่ กระดิกหาง
และนั่งหายใจหอบเพื่อรอคำสั่ง

“สวัสดี แกลโลว์กลาส” แจ็กเดินเข้าไป ตรงมาหาเรา

“แจ็กก็” เสียงแกลโลว์กลาสซุนเครือจากอารมณ์ความรู้สึก “ฉันคิดว่า
นายตายไปแล้ว”

“ผมตาย แล้วก็ไม่ได้ตาย” แจ็กก็มองมาทางฉันอย่างไม่แน่ใจว่าเขาจะ
เป็นที่ต้อนรับ ด้วยหมดความสงสัยใดๆ ฉันโผกอดเขาไว้เต็มอ้อมแขน

“โอ...แจ็ก” แจ็กมีกลิ่นเหมือนเปลวไฟลูกไฟไหม้บนถ่านหินกับกลิ่นยามเช้า
ที่มีไอหมอกแทนที่จะเป็นกลิ่นขนมปังอุ่นๆ เหมือนตอนเขายังเด็ก หลังจาก
ล้างเลอยู่ครู่หนึ่ง แจ็กก็โอบตัวฉันไว้ในอ้อมแขนที่ผอมยาวแก้งก้านนั้น เขาอายุ
มากขึ้นและสูงขึ้นแต่ยังคงเปราะบางประหนึ่งว่ารูปลักษณ์ของผู้ใหญ่เป็นเพียง
เปลือกนอกที่หุ้มห่อกำบังเขาไว้เท่านั้น

? หันเข้าไป มิเรียม ก่อนที่ฉันจะฟังประตูบ้านนี้” แกลโลว์กลาสไม่มีอารมณ์
จะเล่นด้วย

มิเรียมกระแทกประตูเปิดออก “แมทธิวอาจจะไม่อยู่ แต่อย่าพยายาม
เล่นตลก ฉันยังจับตาดูนายอยู่นะ”

แกลโลว์กลาสไม่แปลกใจอะไร เจสันเคยเล่าให้เขาฟังแล้วว่า การฝึก
เป็นแวมไพร์ที่ได้มิเรียมเป็นครูแนะแนว ทำให้เขาเชื่อแล้วว่าเทพิที่รู้ทุกเรื่อง
เห็นทุกอย่างและผูกใจอาฆาตนั้นมีอยู่จริง แต่อย่างไรเสียเธอก็ยังเป็นผู้หญิง
ที่จะช่างเหน็บแนมก็เถอะ

“แมทธิวกับคนอื่น ๆ เดินทางปลอดภัยไหม?” ไดอานาถามมาจากหัวบันได
เธอดูซีดเผือดเหมือนผีและมีกระเป๋าดูทางวางอยู่ปลายเท้า แกลโลว์กลาส
สบถออกมาและรีบกระโดดขึ้นบันไดไปหา

“พวกเขาปลอดภัยดี” เขาคว้ากระเป๋ามาก่อนไดอานาจะทำอะไรใดๆ
และพยายามจะถือกระเป๋าเอง แกลโลว์กลาสรู้สึกพิศวงตลอดทุกชั่วโมงที่ผ่านมา
ไปว่าไดอานาไม่เคยหกล้มเลยทั้งที่แบกท้องลูกแฝดไว้

“คุณจัดกระเป๋าเสื้อผ้าทำไมนะ?” คริสถาม “เกิดเรื่องอะไรกัน?”

“อาหญิงกำลังจะเดินทางนะสิ” แกลโลว์กลาสยังคิดอยู่ตลอดว่าการออก
จากนิวเฮเวนเป็นความคิดที่แย่มาก แต่ไดอานาบอกเขาว่าเธอจะไป...โดยมี
เขาไปด้วย และถึงไม่มี...เธอก็จะไป

“ไปไหน?” คริสชักใช้ แกลโลว์กลาสยกไหล่ให้

“สัญญาณว่าคุณจะยังวิเคราะห์ตัวอย่างดีเอ็นเอจากแอสโมล 782 กับ
ปัญหาโรคคั่งกระหายเลือดด้วย คริส” ไดอานาพูดพลางเดินลงบันไดมา

“คุณก็รู้ผมไม่เคยทิ้งปัญหาในงานวิจัยให้ค้างคา” คริสหันไปทางมิเรียม

I คักบัตเทินแบร์กหนึ่งชิ้น ภายในหน้าตาเป็นสีเหลี่ยมตารางหมากรุก สีเหลืองกับสีชมพูเนื้อนุ่มชุ่มฉ่ำนวลโรยด้วยน้ำตาลไอซิ่งสีเหลืองสดน่ากิน ตั้งอยู่ตรงหน้าฉันบนโต๊ะที่จองไว้ที่ภัตตาคารวูล์ฟส์ลีย์กับชาด่ายี่ห้อยที่ลักลอบนำเข้า ฉันเปิดฝากาน้ำชา สูดไอกรุ่นหอมกลิ่นมอลต์แล้วถอนหายใจอย่างชื่นใจ ฉันอยากดื่มชากับขนมเค้กมากเหลือเกินแล้ว ตั้งแต่ที่ได้พบกับลินดา ครอสบี้ อย่างไม่คาดฝันที่แบล็กไฟรอสส์

ฮามิช ซึ่งมาทานอาหารเข้าที่วูล์ฟส์ลีย์เป็นประจำ มาคอยสั่งการจัดเตรียม โต๊ะใหญ่ที่จองไว้ตลอดช่วงเช้าในภัตตาคารที่มีผู้คนคับคั่งซึ่งตั้งอยู่บนถนน พิกคาดีลลี แล้วยังลามไปถึงคอยดูแลสถานที่...และดูแลพนักงานในภัตตาคาร ราวกับเป็นที่ทำงานของเขาเอง จนถึงตอนนี้เขายังรับโทรศัพท์เป็นสิบๆ ครั้ง ทำนัดหมายตอนมื่อกลางวันอีกหลายนัด (สัปดาห์หน้าเขาจัดสามนัดหมาย ในวันเดียว ฉันฟังแล้วถึงกับตกใจ) และอ่านหนังสือพิมพ์รายวันทุกหัวที่มี ในลอนดอนอย่างละเอียดทุกหน้า เขายังไปโน้มน้าวอดออันเซฟครวชนมอบ ขอให้ทำขนมเค้กเสิร์ฟให้ฉันก่อนกำหนดเวลาปกติของภัตตาคารด้วยโดยอ้าง เรื่องที่ฉันต้องว่าเป็นเหตุผลเหมาะสมแล้ว เขาช่างน่ารักเสียจริง แล้วคำอ่อน ของฮามิชก็ได้รับตามคำขออย่างรวดเร็วฉับไว ซึ่งอาจจะเป็นอีกอย่างหนึ่งที่บ่งบอกว่าเขาเป็นคนสำคัญ หรืออาจจะเป็นสัญญาณสื่อความหมายว่า พ่อครัวหนุ่มน้อยที่ลงมือตีไข่และนวดแป้งทำขนมให้นั้นเข้าอกเข้าใจดีที่ผู้หญิง มีทองหยอกของหวานมากเป็นพิเศษ

“รอมมาเป็นชาติแล้วนะ” น้ำซารารับปิ่นมิงจำ หยิบโทสต์บาตงซึ่งเป็นแท่ง ขนมปังชุบเกล็ดขนมปังทอดแบบฝรั่งเศสจิ้มไข่ลวก ต้มกาแฟดำจนหน้าใจ และมองนาฬิกาข้อมือสลัดกับมองประตูไปมา

๓ “อนันต์คุณไม่น่าจะมีปัญหาแล้วล่ะค่ะ” ฉันทบอกแม่มดสาวที่นั่งอยู่ตรงหน้า เธอมาตามคำแนะนำของลินดา ครอสบี้เพื่อมาดูว่าฉันจะรู้ใหม่ว่าทำไมคาถาคุ้มกันภัยของเธอถึงใช้ไม่ได้ผล

ว่าถึงงานจัดการดูแลบ้านแคลร์มอนด์เฮาส์ ฉันก็กลายเป็นหัวหน้าฝ่ายวินิจฉัยเวทมนตร์แห่งลอนดอน ทำหน้าที่รับฟังเรื่องราวปัญหาทำพิธีไล่ผี ล้มเหลว ใช้คาถาแล้วเพี้ยนออกฤทธิ์เกราะ มนต์จากธาตุทั้งสี่กระจัดกระจาย ไม่ยอมอยู่ในที่ใดในทาง เสร็จแล้วก็ช่วยบรรดาแม่มดพอมดเหล่านั้นแก้ปัญหาให้พวกเขา ทันทีที่อาแมนดารู้ว่าคาถาต่อหน้า ฉันก็มองเห็นตัวปัญหา เพราะพอเธอท่องมนตร์ออกมา ริวสายสีน้ำเงินและเขียวรอบตัวเธอก็พันกันยุ่งเหยิงกับเส้นสีแดงที่ดิ่งรั้งอยู่กับเงื่อนหักฉากที่อยู่ตรงแกนกลางคาถา ทำให้บทร่ายมนตร์ หรือที่แม่มดวิเวอรี่เรียกว่า แกรมารีย์ ขดม้วนพันกันแน่น มนต์ขลังในคาถาจึงมีดมัวคลุมเครือ และแทนที่จะคอยปกป้องอาแมนดา มันกลับเหมือนสุนัขชีวาว่าหัวเสียที่ขู่คำรามและไล่จับทุกอย่างที่เข้ามาใกล้

“ว่าไง อาแมนดา” น้ำซาร่าห์โผล่หน้าผลุดเข้ามาในห้องเพื่อดูว่าเราทำอะไรไปได้ถึงไหนแล้ว “ได้อย่างที่เธอต้องการไหมจ๊ะ?”

“ได้อานาเก่งมากเลยคะ ขอบคุณนะคะ” อาแมนดาตอบ

“เยี่ยมเลย ให้ฉันไปส่งเธอที่ประตูนะ” น้ำซาร่าห์สรวปทสนทนา

ฉันเอนหลังพิงหมอนอิง เสร้าที่เห็นอาแมนดากลับไป ตั้งแต่หมอกจากถนนฮาร์เลย์สตรีตสั่งให้ฉันนอนพักอยู่แต่บนเตียง แยกของฉันก็ลดเหลือไม่กี่ชิ้น

ชาวดีคือฉันไม่มีภาวะครรภ์เป็นพิษซึ่งจะทำให้เด็กชักแล้ว...อย่างน้อยก็ไม่ได้เป็นเหมือนอย่างที่คุณซุซันมักเป็นกัน ไม่มีโปรตีนปนในปัสสาวะ และความดันโลหิตก็มักจะต่ำกว่าปกติ ถึงอย่างนั้นอาการบวม คลื่นไส้ และเจ็บ

II แอนดรูว์ ฮับบาร์ด กับลินดา ครอสบี รอเราอยู่แล้วที่บ้านดิโกลด์ลอคจ์ ถึงฉันจะพยายามแค่ไหนเพื่อโน้มนำนานาซาราห์ให้อยู่ที่เลส-เรอเวนองส์ แต่เธอก็ยืนยันว่าจะเดินทางมากับฉันและเฟอร์นันโด

“หนูจะไม่ทำเรื่องนี้ตามลำพังคนเดียวนะ ไดอานา” นาซาราห์พูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่มีเจตนาชวนทะเลาะ “น้ำไม่สนหรอกว่าหนูจะเป็นวีเวอร์ หรือจะมีคอร์ราคอยช่วย เวทมนตร์ระดับนี้ต้องใช้แม่มดสามคน แล้วก็ไม่ใช่ว่าแม่มดคนไหนก็ได้ หนูต้องการผู้เชี่ยวชาญการเสกคาถา”

ลินดา ครอสบีมาพร้อมกับตำราเวทมนตร์ที่ใช้อย่างเป็นทางการในชุมชนแม่มดลอนดอน หนังสือโบราณเล่มหนาเล่มนี้มีกลิ่นลึกลับชวนพิศวงของเบลลาดอนนา กับวูล์ฟเบินซึ่งเป็นสมุนไพรมีพิษร้ายแรง เราทักทายกันขณะที่เฟอร์นันโดถามข่าวจากแอนดรูว์ถึงแจ็กกับโลเบโรว่าสุขสบายดีอย่างไร

“คุณแน่ใจนะคะว่าอยากจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้?” ฉันถามลินดา

“แน่ใจที่สุดจะ ชุมชนแม่มดลอนดอนไม่มีเรื่องตื่นเต้นอย่างนี้มานานแล้ว ตั้งแต่ตอนที่พวกเราไปช่วยจับโจรปล้นเพชรยอดมงกุฎเมื่อปี 1971 โน่นแหละ” ลินดาถูมืออย่างกระตือรือร้น

แอนดรูว์ติดต่อเส้นสายของเขาซึ่งเป็นกลุ่มคนทำงานชั้นใต้ดินที่มีทั้งนักฆาตหลุม วิศวกรวางท่อและช่างเดินท่อ พวกเขามีผังโครงสร้างอย่างละเอียดของโครงข่ายอุโมงค์ใต้ดินและตำแหน่งที่ตั้งชั้นเก็บหนังสือทั้งหมดของห้องสมุดไบบลิเยน แอนดรูว์วางแผนฝังบนโต๊ะอาหารด้วยยาในห้องโถงใหญ่

“ไม่มีนักศึกษาหรือเจ้าหน้าที่ห้องสมุดมาทำงานในระยะนี้เพราะเป็นวันหยุดคริสต์มาส” แอนดรูว์อธิบาย “แต่มีคนงานก่อสร้างอยู่ทุกที่เต็มไปด้วยคน” เขาชี้จุดบนแผนผัง “พวกเขา กำลังปรับปรุงชั้นใต้ดินที่เป็นคลังเก่าเก็บหนังสือให้เป็น

ทอดตัวเป็นแนวยาวรอบห้องสามถึงสี่ชั้น พื้นที่บนระเบียงเป็นสถานที่เก็บบันทึกประวัติของสภา ดูจากคลังข่าวของบนชั้นวางที่ปรากฏต่อสายตาที่ฉ้ามองแว่ๆ บอกได้ว่าข้อมูลบันทึกต่างๆ พวกนั้นมีอายุนานหลายพันปี นอกจากจะมีหนังสือและเอกสารต้นฉบับ ก็ยังมีเทคโนโลยีการเขียนในยุคเริ่มแรก ซึ่งรวมถึงกระดาษม้วนยุคโบราณและกรอบกระจกที่ใสชิ้นส่วนกระดาษพาไพรัสสมัยอียิปต์โบราณ ผู้ลั่นชักแบบภาคต้นที่ตั้งเรียงกันเป็นแพเป็นเครื่องบอกว่าอาจถึงกับมีจารึกแผ่นดินเหนียวตั้งแต่สมัยเมโสโปเตเมียเก็บอยู่ด้วย

ฉันลดระดับสายตาลงมามองสำรวจห้องประชุม โต๊ะทรงรีรูปไข่ตัวใหญ่ ครอบครองพื้นที่โดดเด่นเป็นสง่าล้อมรอบด้วยเก้าอี้พนักสูงสีดำ เก้าอี้แต่ละตัวสลักลายตราสัญลักษณ์ไว้เหมือนลายสลักบนลูกกุญแจและหมุดล็อกประตูที่นั่งของฉันอยู่ตรงตำแหน่งที่บอลลดวินบอกไว้ไม่ผิดเพี้ยน คืออยู่ใกล้อีกฟากห้องและตรงข้ามกับประตู

หญิงสาววามนุษย์คนหนึ่งยืนอยู่ข้างใน คอยแจกแฟ้มหนังสือเอกสารให้สมาชิกสภา แต่ละคนที่เดินเข้าไป ตอนแรกฉันนึกว่าในแฟ้มคงมีวาระการประชุม แล้วฉันก็สังเกตเห็นว่าแต่ละแฟ้มหนาบางไม่เท่ากัน เหมือนกับว่าสิ่งที่นำมาจากชั้นเก็บของบนระเบียงจัดให้ตามคำสั่งของสมาชิกโดยเฉพาะ

ฉันเข้าห้องประชุมเป็นคนสุดท้าย และประตูปิดตามหลังฉันเสียงดังปัง

“มาตามเดอ เคลธอร์มองค์” หญิงสาวกล่าวทักทาย ดวงตาสีเข้มของเธอเปี่ยมแวววาวเจดีย์ “ดิฉันชื่อ ริมา ไสน์ บรรณารักษ์ประจำสภามนุษย์ นี่เป็นเอกสารของใต้เท้าบอลลดวินที่แจ้งขอไว้สำหรับการประชุมค่ะ ถ้าต้องการอะไรเพิ่มเติม บอกดิฉันได้เลยนะคะ”

“ขอบคุณค่ะ” ฉันรับแฟ้มจากเธอ

เธอทำท่าสับสน “ขออภัยกับข้อสันนิษฐานของฉันด้วยค่ะ มาตาม แต่เราเคยพบกันไหมคะ? ดิฉันรู้สึกคุ้นหน้าคุณ ดิฉันทราบว่าคุณเป็นนักวิชาการ ไม่ทราบว่าคุณไปเยือนหอจดหมายเหตุกอนซัลวิชที่เมืองเชวิลล์บ้างไหมคะ?”

ลมพัดหอบเข้ามาในเสื้อคลุมเนื้อหนาตัวยาวไม่มีแขน ทำให้ฉันต้องคอยหลบหลุมที่พัดกระโชกมาปะทะจนแทบจะแยกร่างฉันออกเป็นสองเสี่ยง ฉันไม่เคยพบเคยเห็นอากาศหนาวจัดอย่างนี้มาก่อนและนึกพิศวงว่าผู้คนมีชีวิตรอดผ่านฤดูหนาวในเมืองเฮล์มไปได้ได้อย่างไร

“นั่นล่ะ” บอลดีวินชี้ไปที่กลุ่มอาคารในหุบเขาด้านล่าง

“เบนจามินมีพวกลูกๆ อย่างน้อยหนึ่งโหลอยู่ที่นั่นด้วย” วรีนยืนข้างตัวฉัน ถือกล้องสองตาสำหรับส่องดูระยะไกลอยู่ในมือ เธอยื่นกล้องส่งมาให้เพื่อว่าสายตาคนเลือดอุ่นอย่างฉันไม่แกร่งพอจะมองฝ่าไปเห็นสถานที่กักขังตัวแมทริวได้ชัดเจน แต่ฉันปฏิเสธ

ฉันรู้แจ่มแจ้งดีว่าแมทริวอยู่ที่ไหน ยิ่งฉันมาอยู่ใกล้ พลังเวทมนตร์ในกายยิ่งพลุ่งพล่าน แผลขานขึ้นมานบนผิวเนื้ออยากจะระเบิดออกมาเต็มที่ เพราะเหตุนี้ผนวกกับดวงตาที่สามของแม่มดจึงไปชดเชยปมด้วยความสามารถของการเป็นคนเลือดอุ่น

“เราจะรอจนพลบค่ำ ตอนนั้นจะเป็นเวลาที่ลูกๆ ของเบนจามินส่วนหนึ่งออกไปล่า” บอลดีวินดูเคร่งขรึม “พวกมันจะไปล่าเหยื่อแถวเมืองเฮล์มกับลูปลิน กลับมาพร้อมกับคนอ่อนแอและคนไร้บ้านเพื่อเป็นอาหารสำหรับพ่อของพวกมัน”

“เดี๋ยวนะ?” ฉันไม่ได้ทำอะไรเลยมาตลอดสามวันแล้ว “ฉันจะไม่รออีกแม้แต่นาทีเดียว!”

“เขายังมีชีวิตอยู่ ไดอานา” คำตอบของอิซาโบควรจะทำให้ฉันสบายใจ แต่มันกลับทำให้หัวใจฉันยิ่งเหินห่างเมื่อคิดถึงว่าแมทริวจะต้องทนทรมานต่อไปอีกหกชั่วโมงในช่วงที่เราขอให้ฟ้ามีด

“เราเข้าสู่จุมรูฐานที่มันตอนที่ยังมีกองกำลังอยู่เต็มพิกัดไม่ได้” บอลดีวินย้ำ

พิจารณาหากแลแก่เกม เนื่องจากมือของแมทธิวยังใช้งานไม่ได้เพราะเป็นอวัยวะส่วนที่มีระบบการทำงานทางกายวิภาคซับซ้อนมาก สามีจึงช่วยเดินมากให้ตามคำบอกรหัสของแมทธิว

“อีลี” แมทธิวบอกให้สามีเดินมากเปิดหน้าต่างไปยึดพื้นที่ยุทธศาสตร์ตรงจัตุรัสสี่ช่องกลางกระดาน ซึ่งเป็นกลยุทธ์เปิดช่องทางให้ควีนกับบิชอปออกมารุกได้ด้วย

“ยึดศูนย์กลางเลยหรือ? นายกล้าดียังไง” สามีเคลื่อนไหวเบี้ยขาวไปที่ช่องอีลี

“นายยอมแลกให้เบี้ยดำกินเบี้ยขาว” แมทธิวพูดมึน “แล้วนายหวังจะเจออะไร?”

“ฉันหวังให้นายผสมผสาน แต่ไหนแต่ไรมานายปฏิเสธไม่ยอมให้ควีนมาเสี่ยง แต่ตอนนี้นายเล่นเสี่ยงทุกเกมเลย” สามีขำมุก “มันเป็นกลยุทธ์ที่ช่วยแตกมาก”

“คราวก่อนควีนทำผลงานได้ดีค่ะ” ชิ้นกระชับข้างหูแมทธิว แล้วเขาก็ยิ้ม เมื่อสามีกลับไป แมทธิวขอให้ฉันอ่านหนังสือให้ฟัง เดียวนี้กลายเป็นกิจวัตรประจำไปแล้วที่เราจะนั่งหน้าเตาผิง มีหิมะตกอยู่นอกหน้าต่าง และมีหนังสือเล่มที่แมทธิวรักอยู่ในมือฉัน ซึ่งเป็นผลงานของปีเตอร์ อาเบลาร์ด นักปรัชญาชาวฝรั่งเศสยุคกลาง, คริสโตเฟอร์ มาร์โลว์ กวีและนักเขียนบทละครชาวอังกฤษยุคเอลิซาเบท, ชาลส์ ดาร์วิน นักธรรมชาติวิทยาชาวอังกฤษ, เดวิด เฮนรี ทอโร ชาวอเมริกันที่เชี่ยวชาญหลายด้าน ทั้งเป็นนักเขียนบทความ กวี นักปรัชญา นักธรรมชาตินิยม และอีกหลายอาชีพ, เพอร์ซี บีชชี เชลลีย์ กวีชาวอังกฤษผู้อาภัพที่มีชื่อเสียงหลังจากเสียชีวิตไปแล้ว และโรเนอริ มาร์ธา วิลเคอ กวีและนักเขียนนวนิยายชาวโบฮีเมีย-ออสเตรียซึ่งใช้สำนวนหนักแน่นเข้มข้นและได้รับการยอมรับว่าเป็นนักเขียนรอยต่อแห่งยุคสมัยระหว่างยุคเก่ากับยุคสมัยใหม่ ปอยครั้งที่แมทธิวก็นั่งปากพูดตามถ้อยคำที่ฉันอ่านด้วย

เรียนขอภัยครับ ศาสตราจารย์บิซ็อบ"

ฉันเงยหน้าขึ้นจากต้นฉบับที่อ่านอยู่ ห้องอ่านหนังสือของราชสมาคมลอนดอนอาบไปด้วยแสงแดดฤดูร้อน ส่องผ่านลงมาจากหน้าต่างกระจกบานสูง และลาดแสงไปทั่วบริเวณกว้างขวางที่เป็นพื้นที่สำหรับอ่านหนังสือ

"เฟลโลว์ท่านหนึ่งขอให้ผมส่งให้คุณครับ" บรรณารักษ์ห้องสมุดยื่นซองจดหมายที่มีตราสัญลักษณ์ของราชสมาคมมาให้ มีชื่อฉันเขียนอยู่บนหน้าซอง ด้วยลายมือหวัดสีดำชัดเจน ฉันพยักหน้าให้เขาแทนคำขอบคุณ

เหรียญเงินโบราณของฟิลิปเป...เหรียญที่ส่งให้เพื่อเป็นเครื่องรับประกันว่าคนที่ได้รับต้องกลับบ้านหรือปฏิบัติตามคำสั่ง...อยู่ในซอง ฉันพบวิธีใช้ใหม่แล้ว เป็นวิธีที่ช่วยให้แมทริวจัดการกับอาการคลื่นกระหายเลือดได้ และฉันก็กลับไปใช้ชีวิตท่ามกลางการงานได้มากขึ้น สภาพร่างกายของสามีนั่นฟื้นตัวดีขึ้นอย่างสม่ำเสมอหลังจากถูกเบนจามินทรมาณแสนสาหัส แต่สภาพอารมณ์ยังคงแปรปรวนง่ายและบันดาลโทสะรวดเร็ว การฟื้นคืนสภาพเดิมโดยสมบูรณ์จะต้องใช้เวลาอีกนาน หากแมทริวรู้ถึงความต้องการตัวฉันเพิ่มสูงขึ้นจนถึงระดับอันตราย สิ่งที่เขาต้องทำคือส่งเหรียญเงินมาให้ และฉันจะไปหาเขาทันที

ฉันส่งต้นฉบับหนังสือเย็บรวมเล่มซึ่งใช้ค้นหาข้อมูลอยู่วางคืนบนโต๊ะให้ผู้ดูแล และขอบคุณที่เขาคอยให้ความช่วยเหลือ มันเป็นวันสุดท้ายของตลอดทั้งสัปดาห์ที่ฉันกลับมาที่หอจดหมายเหตุแห่งนี้...เป็นการทดสอบเพื่อดูว่าเวทมนตร์ของฉันจะตอบสนองอย่างไรที่ต้องสัมผัสซ้ำแล้วซ้ำอีกกับตำราโบราณมากมายหลายเล่มและนักปราชญ์ผู้เรืองปัญญาอีกหลายคนที่ยืนซีฟไปแล้ว ซึ่งเป็นเจ้าของผลงานเก่าแก่เหล่านั้น ไม่ใช่แมทริวคนเดียวที่ต้องต่อสู้เพื่อควบคุมบังคับตัวเอง ฉันก็มีช่วงเวลาที่ทำใจยากอยู่หลายครั้งเมื่อรู้สึกว่

...เทพีจับลูกธนูขึ้นสายแล้วนำวเล็ง...

ไม่มีเวลาให้หลบหลีกก่อนเทพีจะปล่อยลูกศร....ความเจ็บปวดเสียดแทงขึ้นมา...

...“เจ้าวิ่งหลบธนูของข้าไม่พ้นหรอก ไม่มีมนุษย์ใดจะหลบพ้น...

ธนูของข้าไม่เคยพลาดเป้า”

ไดอานา กับ แมททีว กลับจากอดีตใน “ใต้เงารัตติกาล” ค้นสู่บ้านในกาลปัจจุบัน
เพื่อมาพบกับความเจ็บปวดเจียนขาดใจที่ไม่คาดฝัน พร้อมกับต้องแบกรับภารกิจที่สำคัญและยิ่งใหญ่
อันมีชีวิตของครอบครัวคนทั้งคู่เป็นเดิมพัน...

โดยเฉพาะแมททีวต้องตกอยู่ในเงื้อมมืออำมหิตของพันร่ายที่ตามฆ่าล่อหลอน...
เพื่อเสกความทุกข์ทรมานของเขาเป็นอาหารสุดโอชะ...

เป็นหน้าที่ของไดอานาที่ต้องตามหาแอชโมล 782 ให้ได้เพื่อรักษาชีวิตคนที่เธอรักที่สุด
เธอปฏิเสธพรสวรรค์ของตัวเองจนเกือบสูญเสียแมททีวไปครึ่งหนึ่ง แต่ครั้งนั้นถ้าเธอพลาด
ไม่ใช่เพียงหนึ่งชีวิตของผู้เป็นสามี...แต่อีกมากมายหลายชีวิตที่จะถูกล่าและล้างเผ่าพันธุ์

“ลิขิตแห่งมนตรา” จะลิขิตชีวิตของไดอานากับแมททีวไปสู่บทสรุป
ที่เป็น “โชค” หรือ “ชะตากรรม” กันแน่?!!?

"ตอนจบอันตราตรึงของนิยายไตรภาคชุด ALL SOULS TRILOGY"

- หนังสือพิมพ์ *Los Angeles Times*

"ไดออบอราห์ร้อยเรียงตอนจบอย่างน่าหลงใหลและลึ้มไม่ลง อย่างที่เราไม่ควรพลาด"

+ หนังสือพิมพ์ *USA Today*

"ตื่นเต้นเร้าใจ และแอ็กชั่นล้นระทึก"

- นิตยสาร *People*

"หนังสืออ่านสนุกสำหรับวันหยุดยาวฤดูร้อน"

- โจดี พิคเคอร์ต นักเขียนนวนิยายและหนังสือพิมพ์ *Parade*

Bht 495.-

ISBN 978-616-515-673-8

NF-045 อสมรรณสมบัติ